

KÜLÖNFÉLÉK

HALÁLOZÁSOK.

Fischl József, ny. m. kir. erdőtanácsos, egyesületünknek 52 éven volt hűséges, díszokleveles tagja, f. hó 10-én, 78 éves korában, Diósgyőrött elhunyt.

Pagi Gölniczky Géza, a Magyar Gazdatisztek Országos Egyesületének érdemes alelnöke, február hó 22-én, 71 éves korában meghalt.

Nyugodjanak békében!

SZEMELYI HIREK.

A magyar királyi miniszterelnök előterjesztésére *Véssei Ferenc*, a Magyar Erdőbirtokosok Faértékesítő Részvénytársaság vezérigazgatójának közhasznú érdemes tevékenysége elismeréséül a magyar királyi kormányfőtanácsosi címet adományozom.

Kelt Budapesten, 1940. évi március hó 6. napján.

Horthy s. k.,

Gróf Teleki Pál s. k.

*

A magyar királyi földművelésügyi miniszter *vitéz Héder István* m. kir. főerdőmérnököt Budakeszről a m. kir. állami és koronauradalmi erdőigazgatóságához Gödöllőre és *dr. Ijjász Ervin* m. kir. erdőmérnököt Budapestről Budakeszire helyezte át; az előbb nevezettet az erdőgazdasági felügyeleti tiszti teendők ellátásával, az utóbb nevezettet pedig a m. kir. állami és koronauradalmi erdőhivatal vezetésével bízta meg.

*

A magyar királyi földművelésügyi miniszter *Gaál László* m. kir. erdőmérnökgyakornokot, saját kérelmére, áthelyezte Diósgyőrből Veszprémbe, a m. kir. erdőfelügyelőséghez.

*

A m. kir. földművelésügyi miniszter a szolgálat érdekében *Ternóczky Tibor* m. kir. erdőmérnököt az ungvári m. kir. erdőigazgatóságtól, Ungvárról Keeskemétre, a m. kir. erdőfelügyelőséghez áthelyezte.

*

A magyar királyi földművelésügyi miniszter *Kühne Gábor* m. kir. erdőmérnökgyakornokot ideiglenesen megbízta a körösmező-feketetiszai felső m. kir. erdőhivatal vezetésével.

TAGTÁRSAINK SZÍVES FIGYELMÉBE!

Alapszabályaink 10. §-a értelmében az évi tagdíjat legkésőbb március 31-éig teljes egészében be kell fizetni.

Tisztelettel kérjük ismételten t. Tagtársainkat, hogy erre figyelemmel lenni és az egyesületi munka zavartalanságát kötelezettségeik lelkiismeretes teljesítésével biztosítani szíveskedjenek.

FELHÍVÁS A MAGYAR MÉRNÖK- ÉS ÉPÍTÉSZEK EGYESÜLET ERDŐMÉRNÖKI SZAKOSZTÁLYÁBA VALÓ BELEPÉSRE.

Lapunk szerkesztője a f. é. januári rendkívüli közgyűlésről írt beszámolójában (*E. L. II. f. 107. old.*) megemlékezett arról, hogy a közgyűlési ebéd után a Magyar Mérnök- és Építész-Egylet „erdőmérnöki” szakosztálya megalakult.

Jóllehet, szaktársaink nagy része *Roth Gyula* egyetemi tanár szaktársunk lelkes kezdeményezéséből is tisztán láthatja, hogy ez a rövid kis híradás nem a divatos egyesületesdi-törekvés egyik újabb megvalósulását rejti magában, mégis szükségesnek tartottam, hogy kartársainkat rövidesen ismét tájékoztassam az egyesülés természetes kialakulásáról, szükségességéről és fontosságáról.

Egészen természetesnek találom a felületes szemlélő jogosnak vélt ellenvetéseit! Minek ma megint egy újabb egyesülés! Nem elég nekünk a meglévő ősi társadalmi szervünk, az O. E. E., meg a közelmúltban létrehozott két érdekképviselő: a Magyar Mérnökök és Építészek Nemzeti Szövetsége és a Mérnöki Kamara? Hiszen az ember alig lát tisztán a sok egyesület célkitűzései között, ha pedig a mai, ítéletidőkre emlékeztető nehéz viszonyokra, szaktársaink túlzott megterhelésére, anyagi nehézségeire gondolunk, honnan vegyük az időt, pénzt stb., bármilyen nemes célokról is legyen szó!

Mínderre röviden megfelelek.

Évtizedekkel ezelőtt, amikor szakunk válaszúton állott, a magyar mérnöki társadalomhoz, vagyis a mérnökség egyetemének a sorsához kapcsolódtunk.

Kétségtelen, hogy természettudományi és gazdasági stb. elemekkel erősen átszőtt, mondhatnám nagyrészen kitöltött szakképzésünk és életpályánk átmenetileg kissé idegenül állott a kifejezetten műszaki keretben. De a közelmúlt természetes fejlődési folyamata tökéletesen igazolta elődeinknek ezt a helyes elhatározását, mert ma már az „erdőmérnök” olyan fogalom, amely a ténnyekhez alkalmazkodó új értelmezést nyert. Ez a szó kifejezője egy olyan legfelsőbbrendű képesítésnek, amely az erdőgazdasággal kapcsolatos összes műszaki, gazdasági, ipari, kereskedelmi stb.

tudományoknak a harmonikus összefoglalását, ezeknek a tudományágaknak a legmagasabb szinten való ápolását, az idevonatkozó ismeretek megszerzését és a gyakorlati életben való alkalmazását tűzte ki életcéljául.

Ha tehát jó néhány évtized előtt odakötöttük sorsunkat a mérnöki társadalom sorsához, természetes és logikus következmény, hogy annak hatalmas társadalmi szervezetébe, a Magyar Mérnök- és Építész-Egyletbe is be kell kapcsolódnunk.

A józan megítélésen kívül — mondhatnám — *becsületbeli* kötelességünknek is tartom ezt, mert nem egy szaktársammal élő tanuja vagyok annak a kitüntető rokonszenvennek és megbecsülésnek, amely az összes mérnöki csoportok és intézmények részéről az erdőmérnökökkel szemben megnyilvánul.

Az Egylet válaszmánya is kitörő örömmel fogadta az erdőmérnöki szakosztály megalakulásának a bejelentését is, amellyel immár a hatalmas társadalmi egyesület utolsó tartóoszlopa is felépült.

Hangsúlyozom, hogy megalakulásunkkal nem gyengítettük ősi szervünket, az *O. E. E.*-t, sőt erősítjük azt, ha a *M. M. E. E.*-ben is erőteljesebben dolgozunk és az erdőmérnökök társadalmi állásának és jólétének emelését előmozdítjuk.

Hogy pedig mennyire helytálló ez az érvelés, igazolja az *O. E. E.* és a *M. M. E. E.* közös elhatározása, hogy mindazon erdőmérnökök részére, akik mindkét egyesületnek tagjai, igen jelentős *tagdíjleszállítást* engedélyez, ami azt jelenti, hogy 6—10 P ráfizetéssel minden erdőmérnök egyesületi tagunk egyben a *M. M. E. E.*-nek is tagja lehet.

A *M. M. E. E.* alapszabályszerű célkitűzései úgyszólván azonosak a mi egyesületünkéivel, de miután a *M. M. E. E.* keretében módunk lesz igen számos rokonegyesülettel közvetlen kapcsolatot teremteni és fenntartani, céljaink elérése még jobban megvalósítható.

A legnagyobb értéknek tartom azonban azt a *lehetőséget*, amit a *M. M. E. E.* — minden további megterhelés nélkül — azzal nyújthat tagjainknak, hogy lehetővé teszi erdőmérnök-szaktársaink között is a közelebbi érintkezést.

Ugyanis a *M. M. E. E.*-nek Budapest székesfőváros *központjában* (IV., Reáltanoda-u. 13/15.) olyan *állandóan* látogatható helyiségei, társalgó és olvasótermei, könyvtára, előadótermei stb. vannak, amelyek alkalmasak a *megkötöttség nélküli* érintkezésre, továbbképzésre, előadások tartására, más rokonegyesületek előadásainak meghallgatására, sőt remélhetőleg, a bensőségesebb társasélet kifejlesztésére.

Ennek azonban előfeltétele, hogy minél számosabban lépünk be a csoportba.

Ma még csak 44-en vagyunk, de ha a százas létszámot elérjük, reményünk van az erőteljesebb tevékenységre, s talán naponta is meg lesz a valószínűsége annak, hogy ebben a klubszerű helyiségben szaktársaink összejöjjenek.

Rajta leszünk, hogy előadások és felolvasások tartásával a társasösszejövetelek vonzóerejét növeljük.

Tagnévsorunk a következő: *Bencze Pál, Biró Zoltán, dr. vitéz Bokor Rezső, Botos Sándor, Csépi Béla, Czillinger János, Dobó Jenő, Farkas Jenő, Fodor Gyula, Haszák Aladár, Imrik Zoltán, Iványi Ferenc, Jászai Béla, Kálmán Béla, Keiner Rezső, Kertay Ede, Kondér István, Matusovits Péter, May Ottó, Mester János, Mestyanek István, dr. Mihályi Zoltán, Modrovich Ferenc, Molcsányi Gábor, Nagy Imre, Nagy Mihály, vitéz Ortutay Pál, Papp Jenő, Riedl Gyula, Roth Gyula, Schultz Gyula, Sébor János, Seregély Lajos, Sinóros-Szabó Aurél, Szederjei-Ostadál Jenő, Tarczy Pál, Térfi Béla, Tóth Bódogh, Urbánfy Ignác, Vendrő Gyula, Vető Gyula, Vorák Sándor.*

Czillinger János.

A NÉMET ERDÉSZETI FELSŐOKTATÁS VÉGLEGES RENDEZÉSE.

Lapunk 1938. évi I. füzeteiben részletesen ismertettük a német erdészeti főiskolák reformját. Az 1939. évi IV. füzetben (415. old.) arról is beszámoltunk, hogy a bécsi *Hochschule für Bodenkultur* nagyhírű múltja és Ausztria hegyvidéki erdőgazdaságának érdekei alighanem módosításra kényszerítik az egységes elbírálás alapjára épített tervezetet, mert az erős műszaki felkészültségre a megnagyobbodott német birodalom határain belül továbbra is sokhelyütt szükség lesz.

A kérdés megoldása nem volt könnyű. Kezdetben arról volt szó, hogy a bécsi főiskolán a többi német erdészeti felsőoktatásügyi intézmény számára előírt 7 elméleti és 1 gyakorlati féléven felül további 1 műszaki félévet hallgatnak azok, akik az erdőmérnök címre tartanak igényt.

Ez a képesítés azonban nem jogosította volna fel a bécsi főiskola erdész-végzettjeit a „*Diplom-Ingenieur*“ cím használatára, amely az ő-birodalomban csak a műegyetemi képesítéssel rendelkező mérnököket illette meg. (Az „*Ingenieur*“ cím használatára a különböző középfokú műszaki iskolák elvégzése is jogosít.)

Nem csodálkozhatunk tehát azon, hogy ebben a megkülönböztetésben a patinás intézmény erdőmérnöki kara súlyos sérelmet látott, annál inkább, mert a főiskola kultúrmérnöki karát műegyetemi rangúnak minősítették.

A szaklapokban egymásután jelentek meg osztrák kartársaink tiltakozó írásai. Valamennyi között az erdőhasználati tanszék nagynevű vezetője: *Flatscher* tanár állt ki legbátrabban az Alma mater jogainak védelmére. Mégpedig olyan éles határozottsággal, amely — a parancsuralmi államvezetésre való tekintettel — minden csodálatot megérdemel.

Es ismét bebizonyosodott, hogy amíg egy igaz ügynek elszánt harcosai akadnak, azt nem lehet egykönnyen eltemetni.

A német kormány tudott annyira tárgyilagos lenni, hogy *nem áldozta fel a puszta külsőségeknek, a „gleichschaltolás“ tetszős jelszavának a fontos szakbeli érdekeket.*

Nemrégén jelent meg a tudományok és nevelésügy birodalmi miniszterének a *birodalmi erdőmesterrel közösen* kiadott rendelete, amely az erdészeti felsőoktatás reformjának végleges és minden tekintetben megnyugtató megoldását jelenti.

Ez a rendelet a szerzett jogok védelmezőinek kétségtelen nagy diadala.

A hat német erdészeti felsőoktatásügyi intézmény (a müncheni, freiburgi és göttingeni tudományegyetem, a drezdai műegyetem, a bécsi Hochschule für Bodenkultur és az eberswäldi önálló erdészeti főiskola) főcélja a jövőben is okleveles erdőgazdák kiképzése. Ehhez 7 elméleti és 1 gyakorlati félév szükséges: a tananyag tagozódását és az egyes tárgyakra eső óraszámot az előbb említett írásunkban ismertettük.

Aki azonban az erdészeti *műszaki* szolgálathoz szükséges képesítést is meg akarja szerezni, *további 2 félévet* köteles lehallgatni, még pedig vagy Bécsben, vagy Drezdában, (illetőleg ennek az erdészeti karán, Tharandtban), sőt köteles a 3 féléves elő- és 4 féléves szaktanulmányi idő alatt is az erdőgazdák részére előírt tárgyakon *felül* bizonyos műszaki tanulmányokat folytatni.

Azok, akik ezt a két pótfélévet is lehallgatták és az előírt vizsgákat letették, a „*Diplom-Forstingenieur*“ cím viselésére jogosultak, ami teljes értékű műegyetemi képesítést jelent.

A helyzet tehát Németországban ma az, hogy az erdőmérnök-kiképzés *kerék 10 félévet* vesz igénybe. Kevesebb idő alatt nyilván ott sem lehet a gazdasági és műszaki ismeretek összességét a hallgatósággal megemésztetni.

*

Hatalmas szomszédunk tehát *rövid egy év alatt* megvalósította azt, amit oktatásügyi szempontból *az erdőgazdaság korszerű fejlesztése érdekében* szükségesnek tartott.

Vajjon mennyi időbe telik, amíg *nálunk* is megvalósul a már két évvel ezelőtt sürgősen szükségesnek ítélt reform? . . .

M.

A KANADAINYAR TENYÉSZTÉSÉRŐL

A „Der Deutsche Forstwirt“ f. évi 13/14. száma vezető helyen közli *Schmitz-Lenders* porosz erdőmester összefoglaló jelentését több évi vizsgálatainak az eredményéről, amely nálunk is különös érdeklődésre tarthat számot.

Németországban ősidők óta a Rajna árterülete a nyárfélék igazi termőhelye és különösen Düsseldorf környéke igen alkalmas a nyárfa tenyésztésére.

Schmitz-Lenders nemcsak a saját erdőgondnokságában (Bensdorf) végzett kísérleteket, hanem bekapcsolta munkájába gróf *Mirbach-Harff* uradalmát is, amelynek nyárfa-csemetéi és -rönköi a német erdészet és fapiac keresett cikkei, annyira, hogy számos árjegyzék — bár helytelenül — máris „*Harff-nyár*“-nak nevezi az onnan származó anyagot.

Pedig az éppen olyan közönséges *Populus canadensis*, mint amely nálunk is egyre nagyobb jelentőséghez jut. Eredeti hazájából, Északamerikából, mintegy 200 évvel ezelőtt került át Európába és itt állandóan kereszteződik fajrokonaival, különösen a hozzá legközelebb álló feketenyárral, anélkül, hogy ez kitűnő növekvésének és műszaki tulajdonságainak a rovására menne.

Mint a hazai szakkörök előtt ismeretlen érdekességet meg kell említenünk, hogy a*szerző külsőleg is különbséget lát a fajta hím- és nővirágú egyedei között és az utóbbiakat (*P. regenerata*) előnyben részesíti, mert szerinte inkább felfelé törekvő ágakat nevelnek és így magasabb szerfa-százalékot adnak, mint a jobban elterebélyesedő hímvirágú törzsek (*P. serotina*).

A csemetekerti vizsgálatok a dugványról való szaporításon kívül a természetes úton keletkezett csemeték nevelését is felölelték.

Mindnyájan tudjuk, hogy a nyárfélék magjának igen gyenge a csíráképesége és ez a legfőbb oka annak, hogy a magról való szaporítást az erdészeti gyakorlat jóformán teljesen mellözi.

Schmitz-Lenders több évi próbálkozás alapján arra a meglepő felfedezésre jutott, hogy a szaporítási mód helyes változtatása számottevő előnyökkel jár.

Az elvetett magból kikelt csemeték közül csak a jónövésűeket használta fel — 1 éves korukban — közvetlenül telepítés céljaira, ezeket is úgy, hogy a kiültetés előtt töre metszette őket.

Az ilyen csemeték az 1 éves gyökeres dugványokat túlszárnyaló erőteljes növekedést mutattak.

A gyengébb minőségű csemetékből dugványokat metszett és csodálkozva látta, hogy ezek növekedése nemesak az idősebb fák hajtásaiából metszett dugványokét múlja felül, de a dugványból származó csemetékről vágott dugványokét is.

Ezek az eredmények feltétlenül megérdemlik, hogy hazai viszonyaink között is megfelelő ellenőrzésben és esetleg további kiégszítésben részesüljenek.

Igen érdekesek Schmitz-Lenders-nek a dugványok fajtáira vonatkozó megállapításai is.

Az általánosan használt, mindkét végükön metszett dugványokkal (*Fuss-Stecklinge*) szemben a német erdészek egyrésze újabban a csak egy végükön metszett ú. n. fejes dugványokat (*Kopf-Stecklinge*) pártolja, azzal a megokolással, hogy a dugvány felső vágáslapja a kiinduló pontja a fa későbbi bélkorhadásának.

A szerző nem osztja ezt a véleményt, mert szerinte kellő gondosság érvényesülése mellett és megfelelő talajon az állományok 30—40 éves koráig csak elvéve lép fel bélkorhadás. Idősebb törzsek megbetegedéséből nem lehet a dugványozási műveletre visszakövetkeztetni, mert 40 éven felül a nyár életereje rohamosan csökken és a magról származó egyedeknél is bekövetkezik a bélkorhadás.

A két végükön metszett dugványokat ferdén lehet a földbe tűzni, ami gyorsabb és dúsabb gyökérfejlődést eredményez. Csak ügyelni kell arra, hogy az alsó vágáslap közvetlenül egy rügy *alatt*, a felső pedig közvetlenül a földből kiálló utolsó rügy *felett* legyen és a dugványnak ez a rügyes része ne a talaj felőli oldalon legyen.

A fejes dugványnál a ferde leszúrás a fejlődő csemete törzsének kardalakú elgörbülését vonná maga után. Hátránya az ilyen dugványnak az is, hogy rendszeren több hajtást nevel, míg a mindkét végén metszett dugvány rendszeren csak egyet.

A fejes dugványból átlagban több is pusztul el, mint a másiktól és így mindent egybevetve *a régebbi eljárást kell továbbra is a célravezetőbbnek tekinteni.*

Néhány csemetekerti üzem újabban ú. n. „tépett“ dugványokkal (*Risslinge*) is kísérletezik. Ezeket úgy nyerik, hogy a hajtások tődarabját a törzsről a kéreg egy részével együtt tépik le.

Így a gyökérképzésre a dugványnak nagyobb felület áll rendelkezésére és a csemete rendszerint igen szép növekedést mutat, de a dugvány-nyerés alanyán ez az eljárás durva sebeket üt és ezért nem célszerű azt ültetésre felhasználni.

Melegházi kísérletek során beigazolódott, hogy „tépett“ dugványokkal az év bármely szakában végezhető a szaporítás, különösen ha gyökérfejlesztő szerekkel való kezelésben részesültek.

Ilyen mesterséges serkentésről néhány amerikai kísérlettel kapcsolatosan már említést tettünk. Németországban a hírneves *I. G. Farben-Industrie* hozott „*Velvitan*“ néven olyan vegyszert forgalomba, amelyet a kertészek máris általánosan használnak,

mert a gyár a különféle növényfajták számára legjobban megfelelő változatokban állítja elő az anyagot.

Schmitz-Lenders — jobb híjján — a „gyertyán“ jelű oldattal tett próbát (a gyertyánt t. i. a kertészet is sűrűn alkalmazza élő-sövények céljaira) és kísérletei minden egyes esetben azt mutatták, hogy a „*Velvitan*“-ban 24—48 óráig áztatott dugványoknak *nemcsak az eredési %-a, hanem későbbi növekvése is jobb volt, különösen az 1—3 éves csemetékről és mindkét végükön metszett dugványoknál.*

Ezek a megállapítások igen figyelemreméltók és nézetünk szerint további lehetőségekre engednek következtetni az erdőgazdaságban is elég gyakran alkalmazott dugványozásnál.

A kísérletek kiterjedtek a *Populus trichocarpa* és *P. robusta*-ra is, de *ezek sehol sem érték el a kanadainyár szolgáltatotta kedvező adatokat.*

Különösen feltűnő volt az a jelenség, hogy a *P. robusta*-csemeték *nagy része minden évben áldozatul esett a cincérek pusztításának.* A szerző ezt a robusta-nyár fájának lazább szöveteivel magyarázza és ezért *ezt a fajtát erdőgazdasági célokra kevésbé találja megfelelőnek.*

A németországi újabb kanadainyár telepítések (7×7 m-es hálózatban!) a közérjük elegyített mellékfajokkal (kőris, éger, juhar, sőt nyír és lúcfenyő!) egyébként is olyan jövedelmet szolgáltatnak, amellyel semmiféle mezőgazdasági üzem nem versenyezhet és nyilvánvalóan az erdőgazdasági termelés *csúcspontját* jelentik.

A FAGAZDASÁG SZABÁLYOZÁSA FRANCIAORSZÁGBAN.

Egy cseppet sem csodálkozunk rajta, hogy a háború még a magánjog sérthetetlenségét és a polgári szabadságot igen nagyra értékelő Franciaországban is rendkívüli intézkedéseket tett szükségessé.

A kormány már november 15-én életbeléptette az ország gazdaságának szabályozására vonatkozó rendeletet, amelynek bevezetése a következőképen hangzik: „A közszükségleti cikkek gyanánt megjelölt (és a továbbiakban részletesen felsorolt) faválasztékok termelése, *beszerzése, szétosztása és forgalma a földművelésügyi minisztérium hatáskörébe és felelőssége alá tartoznak.*“

Ez az intézkedés az ország faellátásának biztosítása céljából még a *katonai erdészeti igazgatás szerveit is a földművelésügyi minisztériumhoz utalja,* olyan értelemben, hogy a háború tartamára ezek a katonai alakulatok csak személyzeti és igazgatási

szempontból tartoznak a hadügyminisztérium alá, egyebekben azonban a földművelésügyi tárca rendelkezik velük a termelés, forgalom és értékesítés megkívánta mindenkori helyzet szerint.

A tőlünk messzefekvő nagy nyugati államnak ez az elhatározása igen figyelemreméltó, mert a parancsuralmi Németország után íme most egy demokrata nagyhatalom is nyíltan arra az álláspontra helyezkedett, hogy az ország faellátását nem lehet részre bontva, eltérő érdekeket képviselő tárcák irányítása alá helyezni, mert a szükségletek hiánytalan fedezését csak egyetlen akarat irányíthatja, az, amelyik a legsúlyosabb részért, a termelésért felelős.

Hazai viszonyainkra való tekintettel az újabb komoly példát igen megszívelelendőnek találjuk.

AZ AKÁCCSEMETÉK CSONKÍTÁSARÓL.

Hazánkban általános szokás, hogy az 1–2 éves akáccsemetét erdősítési célokra való felhasználásuk alkalmával — rendszerint közvetlenül a kiültetés után — tőre metszik.

Ennek az eljárásnak az átültetés következtében megbolygott gyökérzet tehermentesítés a célja és helyességét annyira általános érvényűnek tartjuk, hogy tudomásunk szerint senki sem kísérelte meg a beavatkozás hatásának számszerű pontos ellenőrzését.

Bizonyára érdekelni fogja tehát olvasóinkat annak a közleménynek a bővebb ismertetése, amely a „*Journal of Forestry*“ c. amerikai szaklap f. évi januári számában jelent meg erről a tárgyról.

A tanulmány szerzője *H. G. Meginnis*, az egyik amerikai erdészeti kísérleti állomás munkatársa, aki a Mississippi-állambeli Holly Springs-ben végezte széles alapokra fektetett kísérleteit. Ezek során két éven keresztül vizsgálta az akáccsemetéken különböző időben és különböző mértékben végzett csonkítás hatását és a rengeteg adatot a matematikai statisztika előírásai szerint dolgozta fel.

Nyolcféle eljárást alkalmazott a következő sorrendben:

1. Csonkítás nélküli ellenőrző sorozat.
2. Mérsékelt csonkítás (22 cm-nyire a gyökfő felett) a csemete kiemelésekor (decemberben).
3. Mérsékelt csonkítás (mint a 2. sorozatnál) a kiültetéskor (áprilisban).
4. Teljes tőre-metszés a csemete kiültetésekor.
5. Mérsékelt csonkítás (mint a 2. sorozatnál) egy hónappal a kiültetés után (májusban).

6. Teljes töre-metszés, mint az 5. sorozatnál.

7. Mérsékelt csonkítás (mint a 2. sorozatnál) kilenc hónap-
pal a kiültetés után (januárban).

8. Teljes töre-metszés, mint a 7. sorozatnál.

A kiültetést, ill. a csonkítást követő tenyészeti idő eltelte
után felvett adatokat a következő táblázat tartalmazza:

A csonkítás módja	Az élve maradt esetetek átlagos $\frac{a}{10}$ -a	A esetetek átlagos magassága: cm	Az oldalhajtások átlagos hosszúsága: cm
1.	75.5	92.4	48.5
2.	81.5	81.1	58.3
3.	82.0	81.4	59.7
4.	69.5	68.9	68.9
5.	62.5	69.8	47.4
6.	54.5	54.3	54.3
7.	77.0	71.1	47.9
8.	65.5	71.7	71.7

A mindenesetre meglepő alapokból *Meginnis* azt a következtetést vonja le, hogy az akáccsemeték csonkítása csak bizonyos esetekben (pl. ha a törzs sérült vagy villás) megokolt és a nedvkeringés megindulta után mindenképen mellőzendő.

A teljes töre-metszés tehát a megmaradó esemeteszám és az átlagos magasság szempontjából tagadhatatlanul hátrányos, az oldalhajtásoknál is csak az első évben eredményez erősebb hosszúságbeli növekedést, amely azonban a 2. évben teljesen eltűnik. A mérsékelt csonkítás serkentő hatása is kétséges, és amellet felesleges kiadásokkal jár.

Kíváncsiak vagyunk, hogy az akáctenyésztés hazai szakértőinknek mi a véleménye erről a kérdéstről.

M.

A MAGYAR TERMÉSZETVÉDELEM KÉRDÉSEI.

A Királyi Magyar Természettudományi Társulat népszerű előadásainak keretében egy egész estét szentelt március hó 1-én az egyre több figyelemben részesülő mozgalomnak és ezzel tulajdonképeni elindítója, *Kaán Károly* emlékének.

A most elhunyt nagy magyar erdésznek, a hazai természetvédelem lánglelkű apostolának a fenti címen hátrahagyott tanulmányát hozta a nyilvánosság elé *Földvály Miksa* ny. miniszteri tanácsos, az Országos Természetvédelmi Tanács ügyvezetője.

Az előadás végigvezette a figyelmes hallgatóságot a kérdés egész területén, rámutatott a magyar föld természeti emlékeinek megmentésére irányuló törekvés történeti, nemzeti és tudományos jelentőségére, vázolta az eddigi munkát és a jövő feladatait. Mind-

ezt pedig az egész anyag biztos kézbentartásának és az eszmei szempontok szerint való kitűnő csoportosításának azzal a nagyvonalúságával, amely *Káán Károly* minden művét jellemzi.

Földvály Miksa hűséges baráti és munkatársi tolmácsolásában hiánytalanul érvényrejutott a tanulmány minden meggyőző ereje és szépsége. A sikert nem csekély mértékben növelte a vetített képek pompás sorozata, amely az előadó bensőséges tárgybéli elmélyedéséről és igazi műértéséről tett újabb tanúságot.

A mindvégig lebilineselően érdekes előadást nagyszámú és előkelő közönség élvezte.

A „SELMECI MAGYAR HÁZ” JAVÁRA INDÍTOTT GYŰJTESÜNK VÉGSŐ EREDMÉNYE.

Nyugodtabb, bőségesebb időben talán többet vártunk volna tőle.

Tudjuk, hogy a magyar középosztályt ma ezer gond gyötri és így senkit nem bízattunk az adakozásra; sokan nyilván ezért nem jelentkeztek.

Aki figyelmesen elolvassa a névsort úgy is sok mindent talál benne, amin elmélkedni lehet. A 3–5 pengővel is nagy értéket képviselő, mert jószívvel nyújtott kis adományoktól, a távolabb állóktól jövő összegekig, amelyekre igazán nem számítottunk; ezeket a „Levélszekrény” külön is méltatja.

Amikor még kötelességszerűen bejelentjük, hogy a felajánlott adományok — *kettő kivételével* — mind beérkeztek, egyben tisztelettel közöljük, hogy a teljes összeget — névszerint részletezve és a rendeltetést kiemelő levél kíséretében — eljuttattuk az illetékes helyre.

Mégegyszer köszönjük a selmeci gondolat áldozatos szívű ápolóinak, hogy megértettek és támogattak bennünket.

Az utódok számára megörökítjük az adakozók névsorát, amely egyben nyugtául is szolgál.

	Pengő		Pengő
Balsay László	24.—	<i>Athozat:</i>	246.—
Barsi Nándor	10.—	Buday Aladár	25.—
Bártfay Béla	10.—	Chabada Géza	10.—
Becker Róbert	10.—	vitéz Csatai Gyula	12.—
Bence Pál	50.—	Csermely László	10.—
Bendik Gyula	20.—	Dénes Zoltán	30.—
Benkovits Károly	20.—	Dittert Gyula	10.—
Bérezzy László	10.—	Doroszlay Gábor	30.—
Berényi Péter	10.—	Dufek Pál	10.—
Bernáth Kálmán	20.—	Egyed György	10.—
Biró Zoltán	30.—	„Első Fecske”	101.—
Budapest székesfőváros		Farkas Jenő	60.—
alerdészei	32.—	Fehér Jenő	6.—
	<i>Arvitel:</i> 246.—		<i>Arvitel:</i> 560.—

	Pengő		Pengő
	<i>Áthozat: 560.—</i>		<i>Áthozat: 1335.—</i>
Fekete Béla	20.—	Dr. Mihályi Zoltán	50.—
Ferenzy Ferenc	10.—	Molitoris Akos	10.—
Fónagy István	10.—	Modrovich Ferenc	12.—
Fontányi János	10.—	Müller József	20.—
Galambos Gáspár	10.—	Nagy Mihály	20.—
Gogola József	20.—	vitész Onczay László	100.—
Gosztonyi Miklós	5.—	Orosz Antal	10.—
Görgényi Árpád	60.—	Orth Pál	15.—
Gyarmathy Mózes	10.—	Dr. Osztróluetzky Miklós	100.—
Hinfner György	10.—	Páll Miki és Bandi	20.—
Hobay Miklós	5.—	Palla Zoltán	12.—
Horváth Károly	25.—	Papp Béla	50.—
Hubertus Orsz. M. Vadászati Védegyelet	50.—	Papp Jenő	20.—
Illyés Károly	20.—	Pintér Sándor	10.—
Imrik Zoltán	10.—	Porst József	10.—
Jászai Béla	10.—	Pöschl Ferenc	10.—
dr. Jenny Gézané	20.—	Riedl Gyula	30.—
Kaán Károly	20.—	Riedl László	20.—
H. Karácsony Sándor	10.—	Rochlitz Béla	25.—
Kató Pál	17.—	Rochlitz Dezső	100.—
Katona László	5.—	Rózsahegy Antal	5.—
Király Lajos	10.—	Rónay János	3.—
Kirchknopf Ernő	9.—	Samu István	5.—
Kiss Ferenc	20.—	Simonkay Ferenc	20.—
Kiss Zsigmond	50.—	Somogyi Zoltán	15.—
Klausberger Károly	10.—	Sümegh Nándor	12.—
Kovács Gábor	10.—	Szabó János	4.—
Kovács Gáborné	5.—	Szabó Ferenc	10.—
Kovács József	5.—	Szabó Ignác	25.—
Kőszegi Fenyőmagpergetőgyár	15.—	Székely József	10.—
Krivánek Ferenc	30.—	Szent-István Aladár	5.—
Kubicza István	10.—	Szoják Károly	5.—
Lády Géza	10.—	Sztripszky Ágost	15.—
vitész Lámfalussy Sándor	22.—	Terray Gyula	10.—
Lengyel Viktor	20.—	Thiringer János	25.—
Lesznyák József	10.—	Dr. Tomasoovszky Imre	20.—
Liha Valér	10.—	Tóth János	10.—
Dr. Lunecz Géza	25.—	vitész Tury Elemér	10.—
Magyar Erdőbirtokosok Faértékesítő Rt.	50.—	Varga János	10.—
vitész Máté Dezső	10.—	Vermes Imre	12.—
Matusovits Péter	20.—	Vermes Viktor	12.—
May Ottó	20.—	Véssey Ferenc	20.—
Maschek Tivadar	25.—	Vlaszaty Ödön	15.—
Metzli Camill	12.—	Vollnhofer Pál	10.—
Mezőközy András	10.—	Wagner Gyula	12.—
		Weinert Tivadar	10.—
		Zólmoy Imre	10.—

*Atvitel: 1335.—**Összesen: 2299.—*

Budapest, 1940. évi március hó 10-én.

Wagner Gyula,
pénztáros.Dr. Mihályi Zoltán,
titkár.

A MAGYAR GAZDATISZTEK ORSZÁGOS EGYESÜLETÉNEK ÉVI JELENTÉSE.

Nagy érdeklődéssel olvastuk a „*Gazdatisztek Lapja*“-nak legutóbbi számához mellékelte tartalmas beszámolót.

Az egyesület az elmúlt esztendőben 261 új taggal gyarapodott, úgyhogy a jelenlegi létszáma már 3364. Az utóbbi évben minden téren megizmosodott testület buzgó és eredményes érdekvédelmi munkát fejtett ki a gazdatiszti kar szociális viszonyainak és anyagi jólétének előmozdítása érdekében. Az évi jelentésből kitűnik, hogy állandó szoros kapcsolatot tart fenn az *OMBI* gazdatiszti nyugdíjosztályával, amelynél a nyugdíjbiztosított gazdatisztek érdekeit képviseli. Így valóságoslag a mostanáig még életre nem hívott gazdatiszti kamara feladatkörét tölti be és sikeresen gyakorolja az állásközvetítést is, mert pl. a múlt évben 52 tagját juttatta kenyérhez. Különböző szakosztályai és vidéki fiókjai szintén igen érdemes munkásságot fejtenek ki.

— *Magánalkalmazásban álló kartársaink*, akik nyugdíjuk tekintetében az *OMBI*-hez tartoznak, a saját érdekükben cselekszenek, ha *belépnek a Magyar Gazdatisztek Országos Egyesületébe* is, mert a csekély évi 5 P tagdíj ellenében nyugdíjügyeikre vonatkozólag mindig *díjtalanul* kapnak készséges szaktanácsot és támogatást.

A 8. NÉMET FAÜGYI ÉRTEKEZLET.

Az elmúlt év decemberének elején 600 mérnök és erdész-szakember gyűlt össze Berlinben, hogy ismét megvitassák azokat a kérdéseket melyeket a fa gazdaságos felhasználására való törekvés hozott az előtérbe. Az értekezleten Oberlandforstmeister *dr. Gernlein* elnökölt, aki meleg szavakkal üdvözölte a megjelentek között a német erdészek nesztorát, *dr. Wappes* ny. miniszteri igazgatót és *Alpers* erdészeti államtitkárt, a mozgalom áldozatkész pártfogóját.

A tárgyalások anyaga két csoportra oszlott.

Az első csoportban, amelynek vezérgondolata: „*Takarékosság a faépítkezéseknél*“ volt, a következő előadások szerepeltek a napirenden: *Stork*: „Nagy-Németország faellátása“; *Prof Graf*: „Újabb kísérletek az épületfával“; *Müller*: „Takarékosság a fűrészelésnél“; *Prof. dr. Guber*: „Anyag- és munkamegtakarítási kísérletek a faépítkezéseknél“; *Ing. Trysna*: „Fából készült gazdasági épületek a káliiparban“; *Sahlberg*: „Szabadon álló faszerkezetek enyvezése“; *Ing. Eisfeld*: „A szegelt kötések újabb alkalmazása“; *Dr. Ing. Ramstetter*: „Vizsgálatok a nedves fa védőanyagfelvételi képességére vonatkozólag“.

A „Rétegelt lemez és enyvezés“ c. második csoportban négy előadó a tárgykörben elért legújabb eredményeket ismertette: Dipl. Ing. *Riechers*:- „Fakötési módok a propellerek előállításánál“; Prof. Dr. Ing. *Opitz*:- „A rétegelt lemezek alkalmazása fogaskerek készítésére“; Dr. Ing. *Egner*:- „Kísérletek enyvezett épületfával“; Dr. Ing. *Bäseler*:- „A huzalos enyvezés alapjai és kilátásai“.

Az előadások legtöbbjét a különböző szaklapok is közölték. Kétségtelen, hogy az értekezlet nagyban előmozdította a fatermelőknek és fafogyasztóknak a műszaki világ szakembereivel való *szoros együttműködését*, amelyre a mai fenyegető nyersanyaghiány mellett bizony igen nagy szükség van.

LEVÉLSZEKRÉNY.

1. Az elmúlt év mérlege.

1938. decemberében jelentette be Szerkesztőnk, hogy új rovatot nyit lapunkban: a *Levélszekrény*-t. Most esztendeje, hogy az első levél a bizonytalan útra elindult. Időszerű hát, vessünk számot, *van-e értelme, jogosultsága ennek az új rovatnak?*

Nyugodt lélekkel *igennel* felelhetünk.

Mert mit is hozott ez az új rovat? Általános érdeklődést karunk, szakunk részéről, nemcsak a szűkreszabott trianoni hazában, de a határainkon messze túl, Németországtól Perzsiáig működő kartársaink részéről is. *Az a bizonyos közöny egyszerre megszűnt.* Megélnékült az érdeklődés lapunk iránt, még már azok is kíváncsian várták, akik azelőtt „nem értek rá“ elolvasni.

Karunk egyik kiválósága mondta: „*Nem is hiszitek, újabban mennyien olvassák a lapot, még a szakunkon kívül állók is...* Miért? Azért, mert újszerű volt. Az általános erdészeti és erdőgazdasági feladatokon kívül első ízben foglalkozott *minden rendbéli kartársunk* helyzetével, kívánságával. Hangot adott a mi szerény, könnyen teljesíthető, de méltányos és jogos óhajainknak.

Kíséreljük meg felállítani *Levélszekrényünk* mérlegét az 1939-es esztendőről, annak is csak első feléről, mert a másodikról már nem nagyon beszélhetünk. Mit is mutat a *Tartozik — Követel* oldal? Értünk el valamit? Lássuk az *Egyenleget*.

Február. Megemlékeztünk a nekünk nélkülözhetetlen **fakereskedelmi szaklap** hiányáról. Rövidesen megérkezett. Gyermekebetegségein már tülesett. Meghallgatta rovatunk figyelmeztetését is, de a magyarosság és a mesterszavak dolgában *több határozottságot, több bátorságot* várunk tőle!

Március. Nagy érdeklődést keltett az **erdőmérnök-pótlásról** megjelent levél. Láthattuk ezt a sok, későbbi hozzászólásból. Saj-

nos ma még nem számolhatunk be nagy eredményről. Állami kartársaink „nyomasztó megélhetési és tarthatatlan előmeneteli viszonyai“ (a Mérnöki Kamara megállapítása!) nem sokat javultak, mégis néhány, évtizedes méltánytalanságot és igazságtalanságot jóvátettek az utóbbi kinevezések. De a fiatalság és az „öreg“ fiatalok helyzete alig javult valamit. Mint mindig, most is csak az erdészeti kar szorult háttérbe. Csodálatos, az ország bankháza, a pénzügyminisztérium még mindig nem ismeri fel eléggé a magyar erdőgazdaság óriási nemzetgazdasági és — pénzügyi jelentőségét. Mit érhetne el a kormány, ha szakítana a régi elavult felfogással és a *kincstári erdőgazdaságot* mozgékony, kereskedelmi szellemű, önálló üzemmé szervezné át a MÁV, a MÁVAG, vagy a jól jövedelmező P O S T A mintájára. Természetesen a FM tárca erdészeti főosztályának keretében. De erről majd máskor részletesebben.

A magánszolgálatból is sok kartársunkat átvette az állam. Sajnos 95%-át a legalacsonyabb fizetési osztályokba. A magánuradalmak bizonyos része így nem maradt erdőmérnök, erdőaltiszt nélkül, mert sok pályázó nem fogadta el a kinevezést. Az állam tehát nem kapott annyi jól begyakorolt, széles látókörű gazdaságvezetőt, amennyire számított és magánuradalmi kartársaink helyzete nem javulhatott lényegesen. A jelenlegi — éppen nem rózsás — állapotot kizárólag az államerdészeti státusz arányosítása segíthet.

Arról meg egyáltalában nem tudunk, hogy az őrségváltással kapcsolatban csak egy kartársunk is jobb, illetve olyan állásba került volna, ahol tudásával, tehetségével nagyobb szolgálatot teljesíthet nemzetének, mintha valahol egy eldugott kis faluban húzza az igát. A fakereskedelem és faipar nélküli az erdőmérnököket, csak a cégért festették át, egyébként maradt minden nagyjából a régi.

Egyébként pótlásként Alma mater-ünk az új tanévben már 50 hallgatót vett fel. Többet nem tudott, mert — nincs elegendő pad... Kissé csodálkozunk, hogy még ennyi idealista, széplelkű ifjú is akadt a mai anyagias világban, akik a mi gyönyörű, de hálátlan, el nem ismert hivatásunkat választották és nem mentek el inkább — jogásznak. Azok között, nem hiszem, hogy akadna 46 éves „gyakornok“.

Örvendezve állapíthatjuk meg, hogy közéleti férfiaink közül már többen foglalkoznak velünk és a magyar erdőgazdaság ügyével. Hendrey kartársunk, országgyűlési képviselő magas színvonalú, tartalmas beszédeiről lapunk már megemlékezett. Örömmel vettük tudomásul a Mérnöki Kamara Közlemények jelentése alapján Palló Imre képviselőházi és Biró Zoltánunk felsőházi felszólalásait, akik közül az utóbbi, munkatársainknak,

az erdőaltiszteknek a helyzetét is szóvátette. Nem mulaszthatjuk el, hogy ezen a helyen is köszönetet ne mondjunk nekik és kérjük őket: *legyenek a jövőben is szószólóink.*

Meg kell emlékezmem a karunkat ért újabb megtiszteltetésről, amit *Biró Zoltán* egyéniségének köszönhetünk. A nagymúltú és nagysúlyú *Magyar Mérnök és Építész Egylet* őt jelölte elnökéül. Eddig még nem történt meg, hogy az ország legrégebbi műszaki testülete erdőmérnököt válasszon vezéréül!

Megalakult az Egylet *erdészeti szakosztálya* is. *Lépjetek be Kartársaim minél nagyobb számban az Egyletbe*, mindössze évi 6–10 pengő többletet jelent a kettős tagság, de meg kell hoznunk ezt a kis áldozatot. A mérnökség egyetemességének és ezen keresztül a *saját szűkebb szakmánknak* az érdekeit szolgáljuk vele.

A mai lüktető, rohanó világban egyik fő fegyverünk céljaink elérésében a **hírvetés**. Leveleimben, „*Kormánybiztost kérünk*“ c. tanulmányomban részletesebben szóvátettem ezt. Évtizedes mulasztásokat kell pótolnunk ezen a téren. Meg kell ismertetnünk az erdészet nemzetgazdasági jelentőségét, az erdő katonáinak, az erdőmérnököknek és az altiszteknek a küzdelmes harcát, életét. *Verni kell a lármafát, ütni a nagydobot!* A napisajtó a szaklapok, folyóiratok hasábjain, a rádió hullámain át minden legkisebb lehetőséget ki kell használni. Úgy érzem, nem volt hiábavaló, pusztába kiáltó szó felhívásom.

A „*Búvár*“ c. folyóirat ma érkezett februári számában „*A tűzifa útja*“ címmel olyan ismertetés jelent meg, amelyet minden magyar, szakját szerető erdőmérnök csak büszkeséggel olvashat. Szerzője fiatal kartársunk: *Palotay István*. Megállapíthatjuk, hogy tömör, velős, amellet könnyen érthető, nem tudományoskodó, de mégis szakszerű írásával nagy szolgálatot tett szakmánknak, ha a *Búvár* olvasóközönségének nagy táborára gondolunk. Még számtalan ehhez hasonló cikk kell és akkor művelt középosztályunk más szemmel látja majd a fát, az erdőt, az erdőgazdaságot s megbecsüli jobban harcoss apostolait.

A „*Nimród Vadászlap*“-ban *Szederjei Akos* figyelmeztet arra, hogy valamit az erdőmérnökök is konyítanak a vadhoz, vadászathoz és vadgazdasághoz.

Ezért hozzátok fordulok *Fiatal Kartársaim, Hozzátok*, a messze *Kárpátalján*, a magyar kultúra előőrsein és végvárain küzdő bajtársaimhoz. A hosszú, havas téli estéken vegyétek elő a tollat. Szolgáljátok az ólomkatonák hadseregével a mi ügyünket, kövessétek *Palotay, Szederjei* példáját. Ne posványosodjatok el a kártyázásban és egyéb falusi „szórakozásban“. Ne bántson Benneteket az, hogy ma még igen kis karéj kenyér jut nektek. Ha erős hittel az eddigi nehéz éveket kibőjtöltétek, rövidesen meg-

éritek azt az időt, amikor a munkát jobban megbecsülik és elismerik. Mert: „*Lesz még kikelet!*“ *Verjétek hát a lármafát!*

Elmondtuk tárgyilagosan megjegyzéseinket és kívánságainkat a **fakészletek bejelentése** tárgyában. Nagy örömünkre szolgál, hogy nem hiába. Erdészeti főosztályunk minden sértődöttség nélkül, a száz százalékon túlmenően teljesítette kívánságainkat. Érezte legfőbb hatóságunk is, hogy ebben a kérdésben csak az erdőgazdaság érdeke vezérelt bennünket, nem pedig a minden káán esomót kereső, okvetetlenkedő bírálgatás. Ezen a helyen mondunk őszinte köszönetet a megértésért.

Ugyanakkor vetettük fel a **Selmeci Magyar Ház** eszméjét a nagy, felvidéki *Esterházy* felhívására. Nem remélt visszhangja támadt. Rövid négy hónap alatt mintegy százan 2200 pengővel járultak a magasztos célhoz. Karunk létszámához viszonyítva, aránylag kevesen, de a kevesek között sokan erejükön felül! A nem erdőmérnökök közül ki kell ragadnunk *dr. Osztroletzky Miklós* nevét, aki mindig az elsők között van, ha áldozni is kell valamit a jobb jövőért. Jóleső bizonyosságát szolgáltatták ragaszkodásuknak a székesfőváros alerdészei is és külön említést érdemel a *Hubertus Országos Magyar Vadászati Védegylet* nagylelkű adománya. Ma már tudjuk, kinek köszönhetjük a velünkérzést. Szeretetre-tiszteletreméltó, ezüsthajú elnökének, *Festetics Pál* rófnak. Legutóbbi rendkívüli közgyűlésünkön és közebédünkön tartott felszólalásával mindnyájunk szívét örökre meghódította.

Április. Elkezdődött a nemes vita az **erdészruhárol**. Felesleges érről sokat beszélni. Megmutatta a debreceni írásos szavazás, mennyire szívünk ügye. A 300 beérkezett szavazatból mindössze 10% volt az egyenruhaellenes. Sajnos, a december 5-i választmányi gyűlés „*a gyakorlati megvalósítás felfüggesztéséhez egyhangúlag hozzájárult*“. Indokolás: most nem lehet tiszta gyapjűszövetet kapni. Tehát ezentúl ruhát se varrassunk? Jó lesz a fügefalevél is? Hát mégis a 10% győzött volna? Igaz, ez a határozat nem a közgyűlésé volt.

Az erdészünneplőről a mai súlyos időkben lemondhatunk. Maradjon az akkorra, ha majd a régi, nagy magyar erdészet feltámadását ünnepelhetjük. *De a mindennapos, szolgálati erdészruhára igen is, parancsolóan szükségünk van.* Már csak hazafias kötelességből is. Anyagtakarékoskodás ez is. Ha honvédségünknek, nemzetünk szemefényének jó lesz az 50%-os szövet, miért ne lenne az jó nekünk, erdészeknek is? Majd ünnepélyes alkalmakkor hosszú nadrágot húzunk fel és az lesz egyelőre az *erdészünneplő*.

Egyelőre valósítsuk meg az „*erdészruhát*“ a hozzávalókkal!

Egyesületünk vezetőségét kérjük, hajtsa végre a közgyűlési határozatot, tegye meg a szükséges lépéseket mielőbb, mert úgyis

kimondhatatlanul hosszú időbe kerül, amíg a ruhát, illetve viselését a belügyminiszter úr engedélyezi.

Erdészeti főosztályunkat meg arra kérjük, tanúsítson ebben a kérdésben is annyi megértést, mint a fakészletek bejelentésének módosításánál. Meg kell említenem egy kis eseményt. „Az Erdő“-ben olvastam, Jelentéktelen és mégis nagyon jellemző. Az állami és egyéb segédszemélyzet sok esetben nem ismeri fel az erdőmérnököket, ebből jegyzőkönyvezések, dorgálások, büntetések születnek. Az altisztikar tehát azt kéri, hogy „az erdőmérnökök szolgálatban könnyen látható helyen a rangnak megfelelő jelvényt, vagy *egyenruhát viseljenek*“. Igazuk van!

Szóbakerült az „Erdészeti Zsebnaptár“ immár két évtizede vajúdó, de megszületni nem tudó kiadása. Hát ennyire tehetetlenek vagy közönyösek vagyunk. Nem tudjuk mindennapos breviáriumunkat kiadni? Nem akarom elhinni! A megígért állami támogatás késik talán? Ha nincs pénze a minisztériumnak, meg kell próbálnunk, hogy a saját erőnkkel tető alá hozzuk a dolgot. *Várjuk mielőbb az előfizetési felhívást!*

Júniusban csak az erdészruhával foglalkozott rovatunk.

Július óta, *Debrecen után*, már csak két levél jelent meg...

Ne jutna hát néhány szerény oldal a Levélszokrény rovatnak? Még ha a lapok terjedelmét korlátozták is! Gondolkodóba esünk, mi lehet ennek a magyarázata? Talán nem kívánatos, ha szerényen előadjuk karunk kívánságait, esetleges sérelmeit? Talán az a helyes, ha lapunk kizárólag tudományos és egyéb érdekeket szolgáló cikkekkal foglalkozik? Rólunk szó sem eshet? Nekünk más fórumunk nincs az „Erdészeti Lapok“-on kívül. Az „*audiatur et altera pars*“ jögon juthat egy kis hely erre is.

Kérjük tehát Szerkesztőnket, szorítson ezentúl is egy kevés helyet a Levélszokrénynek. Ismerjük nehéz felelős szerkesztői tisztét. Csak olyan leveleket közöljön, amelyeknek írója vállalja a sajtójogi felelősséget. Bátran vállaljuk azt mi, a levélírók. Mert mi nem akarunk személyeskedni, sértegetni, távol áll tőlünk a komolytalan bírálgatás, kizárólag a magyar erdészet szent ügyéért, karunk helyzetének a javulásáért küzdünk, de ha kell, harcolunk. Türelmesek, belátók vagyunk, tudjuk: egyszerre nagyobb eredményt nem érhetünk el, de kívánságaink állandó napirenden tartásával, hangoztatásával *egyszer a vízcsepp is kikezdi a sziklát*.

Mit is írt alig esztendeje Szerkesztőnk? „*Igenis, szükség van erre a rovatra!*“

Ezt állítja sok száz kartársa nevében

1940 február.

az *Első Fecske* is.

2. Kérelem a földművelésügyi miniszter Úrhoz.

Kegyelmes Uram!

Méltóztassék megengedni, hogy a nagy nyilvánosság előtt szólaljak fel az erdőmérnöki kar fiataljainak érdekében, akik oly sokat küzdöttek, nélkülöztek a jobb jövő reményében. Ügyük közügy is, a Magyar Haza ügye, és ez igazolja eljárásomat.

Ez a mérnöki kar türelemmel viselte mostoha sorsát és dolgozott teljes odaadással hosszú éveken át, abban a reményben, hogy az Erdős Kárpátok felszabadulásával vágya beteljesül.

Kérdemelte fáradhatatlan munkájával a világ elismerését, amit bizonyít az 1936. évi budapesti nemzetközi erdőgazdasági kongresszus. A tudásban olyan nagyra tartott németek is zászlót hajtottak előtte és a fiatal magyar erdőmérnököket örömmel viték ki, hogy munkájukat felhasználják.

Senki sem gondolta közülünk, hogy a nagy magyar remény beteljesedése sem fogja meghozni sorsunk jobbrafordulását.

Kárpátalja felszabadításától mi várhattuk a legtöbbet és mindössze annyi történt, hogy a sok esetben 8—10 év óta havi béreseként dolgozó „fiatalok“ kinevezett erdőmérnökgyakornokok lettek.

Pedig Kárpátalja sorsa az erdészettől függ!

A 8—10 éve végzett erdőmérnökök ma általában 30—35 évesek. Mint gyakornokok kapnak havi 120 pengő fizetést és 30 pengő lakbért, sok esetben felelős üzemvezetői beosztásért.

Kegyelmes Uram! A sokszor hangoztatott szociális igazságra való utalással mély tisztelettel kérem, kegyeskedjék megfontolni, mik azok az elemi követelmények, amiket ma egy 30—35 éves mérnök joggal támaszthat az étellel szemben akkor, amikor munkájára nagy szükség van és azt örömet adja is, mert még mindig hisz és bízik!...

Kegyelmes Uram! Én ezt a kérdést nem merem részletezni! De úgy érzem, hogy a Haza érdekében el kell mondani panaszunkat, mielőtt minden reményünk, bizalmunk szertefoszlan.

Csüggedő és reményvesztett emberek munkájában nincs sok köszönet, különösen akkor nincs, amikor nagy nekifeszülést, lendületet várnak tőlük.

Kegyelmes Uram! Méltóztassék segíteni rajtunk, hogy munkánkat teljes odaadással folytathassuk tovább.

Bízunk Nagyméltóságod megértésében!

*Egy 30 éves erdész,
aki szeretne már a
nősülésre is gondolni.*